

The illustration depicts a grey wolf with striking orange eyes, looking directly at the viewer. The wolf is positioned in the center, framed by dark, dense foliage. In the background, a bright orange and yellow sunset or sunrise is visible through the trees. In the foreground, a piece of fabric, split into orange and blue sections, is draped across the bottom of the frame.

Samuel W. Tasanowski

Wolvenger I

Samuel W. Tasanowski

WOLVEMBER I

Copyright

Autor: Samuel W. Tasanowski

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-570-5 (ePub)

978-80-7512-571-2 (mobipocket)

978-80-7512-572-9 (pdf)

KAPITOLA PRVNÍ

Na počátku bylo Slovo.

Schopnost mluvit pozvedla jednou provždy člověka z okovů zvířecího primitivismu na nejvyšší příčku potravního řetězce. Člověk silou svalů lovil, ale mocí slov vládne.

Slovo bylo darem od Boha, jenž si přál být takto uctíván a chválen, ale ve své neskonalé moudrosti si zjevně neuvědomil, že jednoho dne neuslyší oslavné chorály pějící o jeho velikosti, moudrosti a síle. Ústa jeho dětí na něj začnou plivat urážky, rozhořčení a sebe povyšovat nad něj.

Možná jsou lidé součástí božího plánu, ale rozhodně nejsou jeho konečnou podobou.

Schopnost vytvářet srozumitelná slova se stala nejvýznamnějším mezníkem ve vývoji člověka, jenž však, jako vždy, učinil z této vlastnosti něco všedního, něco tak zřejmého jako je východ Slunce. Lidé nabyli dojmu, že jsou neporazitelní, nedotknutelní a výjimeční.

Že jsou sami sobě Bohem.

Vzdejte se naděje, že snad člověk pochopí všechny ty omyly, jichž se dopustil. Tento svět, ve kterém žijete, je dávno ztraceným rájem, jenž snad rájem ani nikdy neměl být. Stal se zhýralým, duševně zpustlým a odmítavým místem ke všem druhům smýšlení, jež se vymykaly konceptům Super elity, která ovládala většinu

civilizovaného světa a určovala, co je dobré a co zlé, co se smí, a hlavně to, jak má člověk myslet.

Podobna novodobým conquistadorům, rozlézá se tato nejvyšší třída lidstva po celé zemi a vnucuje své názory a myšlenky všude tam, kde dříve vládla svoboda volného stylu života.

Omámená mysl člověka přijala jejich pochybnou parodii svobody spolu s technickými vymoženostmi Super elity, a jako stádo ovcí, krmených na porážku, se těšili ze své bídné existence. Lidé se stali loutkami vedenými loutkářem v lidské podobě, ale s choutkami boha.

Tím, kým jsme, stali jsme se díky sobě. Nepatříme do stáda, nenecháme se vláčet po pochybných pastvinách, jež mají uspokojit naše oči i žaludek, nikoliv však srdce.

Co nám zůstane, když ne naše vlastní vědomí?

Thomas Chapman si celý článek ještě jednou přečetl, opravil případné pravopisné chyby, a když nabyl jistoty, že je v pořádku, nechal ho uložit na svůj blog.

Podíval se na hodiny na svém notebooku. Ještě zbývalo pár minut do půlnoci. Jako by si teprve díky této informaci jeho mozek uvědomil, jak je již pozdě, a oznámil Thomasovi svoji žádost o odpočinek. O spánek, nejlépe v délce osmi hodin.

Thomas však tak dlouho nikdy nespál. Stačilo mu pět hodin denně. Delší spánek byl podle něj luxus, který si sice mohl dovolit, ale nechtěl promrhávat tolik času, když ho mohl využít efektivněji.

Přesto nakonec rezignoval. Ráno musel vstávat brzy do práce, a trochu spánku navíc přeci nemůže uškodit. Zkontroloval ještě svůj účet na Facebooku, vypnul notebook a šel spát.

Thomas se narodil a žil na jihu Londýna, v malém rodinném domku poblíž centra městské obvodu Sutton, s rodiči Jimem a Elizabeth Chapmanovými. Pocházeli z takové té lepší střední třídy. Thomasův otec byl ředitelem jednoho z místních marketů a matka hlavní sestrou v oblastní nemocnici. Peněz měli vždy dost. Každé dva roky si našetřili na dovolenou v cizině. Navštívili již třeba Francii, Španělsko, Egypt, Thajsko nebo Japonsko. Netrpěli nouzí, a pokud mohli, nenechali ani druhé trpět. Pravidelně přispívali na různé dobrovolnické spolky, starající se o bezdomovce, staré lidi, nemocné děti; dokonce i o opuštěná zvířata v útulcích.

Letos Thomas oslaví své jednadvacáté narozeniny. Rodiče se rozhodli, že v rámci rodinné dovolené poletí celá rodina k matčině sestře Rebece, která se před mnoha lety provdala na Nový Zéland.

Thomas se těšil. Z fotek, které našel na internetu, zjistil, že je Nový Zéland opravdu nádherným místem, tak jak ho mohl vidět pohledem kamery světoznámého režiséra Petera Jacksona.

Rozhodli se letět teď v listopadu, kdy je na Zélandu, který má díky své poloze na jižní polokouli obrácená roční období, příjemné počasí. Ještě tam nezačalo léto, přesto je tam díky mírnému oceánskému podnebí příjemné a neobtěžující teplo. Kdyby se chtěli potit pod žhnoucím sluncem, letěli by jinam.

Navíc byl zvědavý na svoji tetu a strýce, které viděl jen jednou, když mu bylo asi sedm let. Těšil se i na sestřenici Amy, až jí konečně pozná. Amy byla jen o jeden rok mladší, a tak doufal, že si budou rozumět. Při poslední návštěvě to byla jen neposlušná, copatá holčička, která mu věčně stála za zády, vyptávala se na

tisíce věcí, o kterých tehdy Thomas nemohl nic vědět, a pořád mu cpala před obličej svoji panenku Mary.

Potřeboval trochu vysadit a Nový Zéland byl pro něj přímo ideálním místem k odpočinku. Zde v Londýně byl sice doma, ale čím dál častěji ho svíral podivný tísnivý pocit, kterého se ne a ne zbavit. Už pomalu začínal pomýšlet na návštěvu psychologa, ale hrdost a hlavně strach z toho, že se to dozví nepovolané osoby, ho od tohoto činu prozatím odrazoval.

Thomas už přes rok pracoval v tom samém obchodě, kde dělal jeho otec ředitele. Neměl však rád protěžování, stačilo už jen to, že mu otec zajistil zaměstnání, proto automaticky odmítl nabízenou funkci ve vyšší pozici, a spokojil se s místem skladníka. Tato práce ho bavila mnohem více než sedět celý den na židli nebo v křesle a kazit si oči zíráním na monitor. To přeci mohl dělat doma, a tak byl rád, že si může jinde trochu potrénovat fyzičku. Při práci ve skladu cítil určité uspokojení, tak jako při každé fyzické práci. Po šichtě jít příjemně unavený domů, občas si zanádat na to, jak jim šéfové dávají do těla, vyspat se, nabrat nové síly a zítra ráno znovu to samé.

Snažil se zapadnout do kolektivu. Dělal přesčasy tak jako ostatní, chodil mezi prvními na směnu a mezi posledními domů. Vůbec se nechoval tak, že je jeho otec nadřizený jeho kolegům.

I tak se na něj někteří zaměstnanci dívali skrze prsty. Ale to mu nevadilo. Chtěl si svůj plat vysloužit na základě vlastních schopností. A kdoví? Za další rok nebo dva se může klidně stát vedoucím skladu. A pak postoupit dál. Nebo jít jinam.

Právě zde, ve skladu, poznal Filipa. Byl to jeho první a jediný kamarád. Filip byl o dva roky starší než Thomas. Měl rád dobrý humor, bavily ho počítačové hry, sledoval filmy a poslouchal široké spektrum hudby, od hip hopu, přes metal a různé taneční styly, až po instrumentální skladby. Thomas se sice občas nějakému vtipu také zasmál, obzvlášť pokud byl opravdu zábavný,

většinu z těch „dělnických,, však nechápal. Hry a filmy ho bavily okrajově, a to jen když byly zaměřené na jeho oblíbené žánry. Hudbu prakticky ignoroval, i když se občas přistihl, jak si pobrukuje melodii, kterou předtím někde zaslechl. Jeho jediným vážným koníčkem, jemuž se věnoval prakticky od malička, byla historie. Hlavně historie jeho rodné země. Zájem však projevoval i o dějiny celého světa.

Nehledě na fyzické rozdíly, kdy Thomas byl mírně obézní (hlavně v pase) a Filip až příliš hubený, byl ten první spíše knihomol bez přátel, věčně sedící doma a snící o nereálných věcech, zatímco ten druhý se rád bavil, chodil do klubů, kouřil marihuanu, pil pivo a tvrdý alkohol, obletoval děvčata – zkrátka si užíval život na plný plyn.

Thomas na možnost prožít takto divoký styl života už dávno rezignoval. Ve škole byl terčem posměchu; ať už pro svou nadváhu, či naprostou absenci jakékoliv obranyschopnosti. Učení ve škole mu nikdy nešlo. Učitelé i ostatní žáci si o něm mysleli, že je prostě jen pomalý a hloupý.

Thomas byl však docela chytrý. Pouze ho nebavily předměty, o kterých si myslel, že je v budoucnu nebude nikdy potřebovat. Když se měl učit něco, co ho nebavilo, tak se nudil. Pokud se nudil, tak nedával pozor a měl špatné známky. Než však toto jednoduché vysvětlení komukoliv nabízet, raději všechny nechal při tom, že je zkrátka hloupý. Mnoho lidí i mimo školu o něm mělo tento názor; a to většinou jen proto, že se nezajímal o stejné věci jako oni. Neplaval proti proudu, jako například Filip, spíše neplaval ve stejném proudu.

Jak říkal jeho dědeček z otcovy strany: „Hlupák může svojí chytrostí překvapit. Chytrák se svojí hloupostí jenom ztrapní.“

Thomas přijal dědečkovu poněkud přímočarou a svéráznou filozofii za vlastní a rozhodl se jí, navzdory matčině nesouhlasu, řídit.

Bohužel, Thomasův dědeček před půl rokem zemřel a svoje největší moudra, jež slíbil vnukovi ještě prozradit, si odnesl do hrobu.

Pokud by se někdo Filipa zeptal, co si o svém podivném příteli myslí, řekl by nejspíš, že je to takový ten nemotorný dobrák, který chce mít všechny za přátele, ale ve světle jakékoliv společenské komunikace se chová jako slon v porcelánu.

To by Filip řekl, pokud by se ho někdo zeptal, a hlavně, pokud by uměl své myšlenky vyjadřovat diplomaticky. A i kdyby uměl, stejně se ho nikdo nezeptá.

Thomas byl smířený s tím, že nikoho, kromě svých rodičů, nezajímá.

U dívek pohořel už na základní škole, kdy se vyznal z lásky Claire Cavanaghowé, a ona ho, když už tedy nedokázala mlčet a vysmívat se mu tajně za zády, zesměšnila před celou školou.

Thomas se od té doby nedokázal podívat na jakékoliv děvče, aniž by nezrudl studem a rozpaky. O jakékoliv komunikaci s nimi ani nemluvě.

Jednou se zhrozil, když si uvědomil, že o ženách smýšlí jako o zákeřných nepřítelích, kteří trpělivě vyčkávají na jeho chybu, aby na něj mohli zaútočit a zničit ho.

Od té doby si dával pozor, aby ho takové myšlenky už nenapadaly. Držel si od nich odstup, a pokud už tedy musel s nějakou mluvit nebo s ní jinak spolupracovat, jednal tak, aby žádné nezavdal příčinu zajímat se o něj jinak, než jak on sám chtěl.

Ženy pro něj byly zkrátka tabu, a pokud se on sám nebo pohled žen na něj nezmění, bude se muset smířit s tím, že si nikdy žádnou nenajde.

Rozhodl se proto veškeré úsilí směřovat jinam. Začal se zajímat o dění nejen ve své zemi, ale i na celém světě. Byl pacifista, nenáviděl války, násilí, ubližování druhým – hlavně slabým a bezbranným lidem. Sám to přeci poznal nejlépe. Byl sice školní otloukánek, ale slabý nebyl. Jen se neuměl a nechtěl bránit. Chtěl vše řešit po dobrém a nechápal, kde se v lidech bere tolik násilného chování a škodolibosti.

K Thomasově nelibosti se světové události posledních pár let vůbec nevyvíjely podle jeho představ. Konec světa v prosinci 2012 sice naštěstí nepřišel, ale také ani onen slibovaný přerod lidského ducha do nového věku. Lidé jsou pořád stejní. Sobečtí, zlí a lhostejní.

Proto si založil webovou stránku a psal do ní články, které měly aspoň jeho čtenářům otevřít oči. Ve slabých chvílích ovšem cítil, že za vším stojí jen jeho snaha ukázat lidem svůj svět, své myšlení. Sám sebe. Třeba jednou ho někdo pochopí...

Nicméně, jeho snaha zatím vycházela na prázdno. Těch pár lidí, co četlo jeho příspěvky a dávali mu jakousi zpětnou odezvu prostřednictvím svých názorů, mu prakticky vyvraceli jakoukoliv, byť i nepatrnou možnost, že se lidstvo bude chtít změnit k lepšímu.

Thomas znal mocnou sílu veřejných médií, a věděl, že jejich prostřednictvím by se dalo hodně změnit; nesměli by je však ovládat lidé, kterým jde jen o moc a peníze.

Chápal, proč si o něm lidé mysleli, že je naivní, ale nedokázal se tomu ubránit. Neměl jinou možnost – pokud by se neocítl v jiném světě, který by splňoval jeho požadavky. Ve světě, kterému nevládne touha získávat, ale snaha dávat a vytvářet tím lepší místo k žití. Tam by se cítil šťastný.

Volba však padla na tento svět; s tím nemohl Thomas nic dělat. Vlastně ano, mohl. A dělal.

Držel se totiž geniální dědečkovy rady: nemůžeš-li se změnit pro tento svět, změň svět pro sebe.

Nebylo to jednoduché, o tom žádná. Ani v to Thomas nedoufal. Že to bude ale až tak těžké, také nečekal.

Dědeček mu poradil, aby se za každé situace choval optimisticky. Nic totiž nenaštve ostatní tolik jako člověk, který si přes všechny klacky pod nohama zachová veselou a dobrou náladu. Snažit se ve všem vidět to dobré. I když padnete, můžete opět vstát, oprášit si kolena a jít dál.

Thomas si vždycky myslel, že je optimistou od přírody, ale uvnitř duše cítil, že tomu tak není. I když se kolikrát usmíval, až mu praskala kůže kolem rtů, málokdy to mělo žádaný efekt.

Proto byl rád, když si ho raději nikdo nevšímal. Život v anonymitě má něco do sebe.

KAPITOLA DRUHÁ

Byl pátek večer. Thomas měl odpolední směnu, kterou si vyměnil s kolegou, jenž potřeboval na odpoledne volno. Onen kolega se nikdy předtím s Thomasem nebavil a navíc ho neustále pomlouval; jenže bohužel pro něj byl ten mladý hlupák jediný, kdo byl ochotný přistoupit na výměnu, proto se obětoval a na chvíli předstíral přátelství.

Thomas samozřejmě věděl, že je to jen přetvářka, ale neřešil to. Nikam nespěchal a pátek večer pro něj stejně nebyl začátkem divokého víkendu, tak jako u jiných; třeba u Filipa.

Ten byl na směně s ním, takže práce mu šla od ruky, a navíc se nenudil. Filip měl v zásobě nekonečně humorných historek, díky nimž se dala i ta nejtěžší práce překonat s úsměvem a lehkostí.

Poslední půlhodinu však zůstal Thomas sám, protože se Filip rozhodl, že si dnes pracovní směnu zkrátí. Nevadilo mu to, a svého přítele ujistil, že za něj práci dodělá. Filip na něj spiklenecky mrknul a zmizel v šatnách.

Až dlouho poté si Thomas uvědomil, že mu zapomněl sdělit skvělou zprávu. Nešlo však o nic složitého; zkrátka mu to řekne až v pondělí.

Thomas si dodělal své, nahlásil vedoucímu odpolední směny na skladě stavy dnes přijatého zboží spolu s jeho psaným seznamem;

dále mu oznámil odepsané kusy, jež se při manipulaci nedopatřením poškodily, rozloučil se s ním a odešel na šatnu.

Osprchoval se, převlékl, odpíchnul si a šel na autobus. Obvykle jezdil autem se svým otcem, ale ten dnes nebyl v práci, a jelikož Thomas neměl řidičský průkaz, nezbylo mu než použít tento dopravní prostředek.

Autobusem jezdil nerad. A co teprve v noci. V pátek v noci, kdy je město plné opilých nebo zfetovaných mladých lidí, a i když je většina z nich v *pohodě*, vždycky se najde někdo, kdo musí onu pohodu naprosto zrušit.

Cesta na nejbližší autobusovou zastávku mu sice netrvala ani pět minut, ale u ní spatřil skupinku povykujících mladíků a dvou či tří dívek (tohle Thomas posoudit nedokázal – mnoho dívek bylo k nerozeznání od chlapců). Zpomalil krok a asi dvacet yardů od nich zastavil úplně. V kapse kalhot nahmatal mobil a zauvažoval nad tím, že by zavolal otci, aby pro něj přijel.

Byl sice o hlavu vyšší než oni, ale prát se neuměl. Navíc proti přesile by neměl vůbec žádnou šanci. Logicky vzato to byl tedy ten nejlepší nápad, jaký byl schopný vymyslet.

Jenže, proč by musel pořád utíkat? A jak by se mohl podívat do očí otci a matce, kdyby se pořád jen schovával před každým domnělým nebezpečím? Jak by se potom mohl podívat na sebe do zrcadla, aniž by nesklopil zrak a nenadal si do zbabělců?

No co, tak mě zmlátí, vyrazí pár zubů a udělají monokl pod okem. Zuby se spraví, monokly zmizí, ale hrdost zůstane. Pokud ovšem...

Představil si svoji pobodanou mrtvolu pohozenou v kanalizacích, příkopě podél silnice, nebo jen tak na místě, kde ho zabili. A to jen proto, že jim nedal cigaretu nebo peníze, špatně se

na ně podíval, stoupl jim na stín, měl špatnou barvu pleti, anebo z jakéhokoliv jiného malicherného a zbytečného důvodu.

Kdepak! Tohle riskovat nebudu!

Vytáhl mobil z kapsy a začal vyhledávat otcovo číslo. Koutkem oka přitom sledoval partu na zastávce. Udělal pár kroků vzad, aby se dostal ze záře pouliční lampy.

Parta se něčemu hlasitě zasmála a jeden z nich se od nich na okamžik odvrátil, aby si zapálil cigaretu.

Thomas si oddech, protože v tom mladíkovi okamžitě poznal Filipa. Mobil vrátil do kapsy. Usoudil, že jeho přítel by ho nenechal, aby mu něco udělali, a tak se k nim pomalu a ostýchavě vydal.

Slabá oranžová záře osvětila Filipův bledý obličej a on si spokojeně a dlouze potáhl. Vyfoukl kouř a letným pohledem zabloudil k přicházejícímu Thomasovi. Ten se na něj usmál a zamával mu.

Filip na okamžik odvrátil zrak a útrpně zakoulel očima. Pak se vydal vstříc Thomasovi. Ne snad aby mu ušetřil cestu, nýbrž jen proto, aby byli co nejdál od jeho party.

Ignoroval Thomasovu nabízenou ruku (byl to zvyk, který Filip nesnášel) a rovnou se na něj obořil: „Co tady děláš?“

Postavil se k Thomasovi bokem, aby to nevypadalo tak, že se spolu baví.

„Nechtěl jsem tátu obtěžovat, tak jsem se rozhodl jet autobusem,“ odpověděl s bezelstným úsměvem Thomas.

„Aha,“ křečovitě se usmál Filip. „Hele, tady by ses neměl moc potulovat. V noci to tady může být docela nebezpečný.“

„To já vím,“ souhlasil Thomas. „Ale ty to tady znáš, tak mě snad všichni nechají na pokoji.“

Filip v duchu zastéнал nad Thomasovou logikou. Byla pravda, že tuhle čtvrť znal; vždyť zde žil. Byla pravda i to, že zde znal spoustu lidí. Daleko od pravdy však byl fakt, že by zde Filip mohl Thomase ochránit, pokud by se něco semlelo. Jedno z pravidel ulice bylo, že kdo se postaví proti partě, stává se automaticky nepřítelem. A nikdo příčetný by si na Filipa proti jeho kumpánům nevsadil.

Většina obyvatel této čtvrti byla slušná. Tedy až na pár magorů, kterým se díky chlastu nebo drogám popletl rozum a dělali tak problémy ostatním; stejně jako některé party z okolních čtvrtí, které si sem o víkendu jezdily dokazovat vlastní odvahu nebo jen zabít nudu (nebo někoho místního – nejlépe z nějakého nepřátelského gangu).

Filip se nervózně ohlédl. „Hele, asi bys měl fakt radši zavolat otci, aby tě odvezl. Kdoví, co se může semlít. Když tady začnou lítat pěsti, tak je to vo hubu.“

„Nesmysl,“ mávnul rukou Thomas. „Autobus přijede ani ne za pět minut. To už tady s tebou počkám.“

„Jasně,“ přikývl Filip a nejraději by se propadl do země. Nebo ještě lépe – do země by pohřbil Thomase. Aspoň do té doby než přijede autobus; totiž ten samý, kterým chtěli jet i oni.

Musí vymyslet, jak se Thomase nenápadně a urychleně zbavit. Jeho kumpáni si brzy všimnou, že s nimi není.

„Nepůjdeme za tvými přáteli?“ navrhl Thomas. „Aspoň mě s nimi můžeš seznámit. Tedy, jestli se to zrovna hodí.“

To se nebude hodit nikdy, pomyslel si hořce Filip.

Sotva však otevřel pusy, aby z ní vypustil nějakou chabou výmluvu, skočil mu Thomas do řeči.

„Abych nezapomněl, mám pro tebe perfektní nabídku! Chceš ji slyšet?“

A co? Že se otočíš a zmizíš ve tmě? Filipa ta nabídka ani v nejmenším nezajímala, ale určitá kolegiální zdvořilost mimo práci mu nedovolila říct ne. Proto ho vyzval, aby ho svou nabídkou obšťastnil.

„Víš, jak jsem ti říkal, že letos poletíme na Nový Zéland? Ne? Určitě jsem ti o tom říkal, jenom jsi na to zapomněl! To je ale jedno. Mluvil jsem s otcem a matkou a navrhl jim, že bys mohl na dovolenou letos letět s námi! O peníze se nemusíš starat. Mám něco našetřeno, takže letenku ti zaplatím. No a o nic jiného vlastně nejde. Strýc s tetou se o tebe postarají, hlady tě umřít nenechají.“

Thomas se poslední poznámce zasmál, neboť mu přišla vtipná. Filipovi ne a nestála mu ani za to, aby smích byť jen předstíral.

„No není to fajn?“ zeptal se natěšeně Thomas. „Užijeme si skvělou dovolenou a tebe to nebude stát ani libru.“

Filip si ho pozorně prohlédl. *Že by se už konečně pomátl?*

„Proč bys mě chtěl vzít sebou?“ zajímal se a s podezřením si ho měřil. „Vždyť se známe jen chvíli.“

Thomas si dal načas, než odpověděl. Zřejmě proto, aby si připravil správnou odpověď, která Filipa neodradí a trochu mu zahraje na strunu citlivosti.

„Protože jsi můj přítel,“ odvětil trochu smutně. „Jediný přítel.“

„Jen proto?“

„Jen?“ usmál se nechápavě Thomas. „Asi nevíš, co to pro mě znamená. Jasně, dovolená s rodiči ve všech koutech světa je skvělá, ale člověka přestane brzy bavit, když tam kromě rodiny nemá nikoho, s kým by si to užíval.“

Filip od něj o krok ustoupil a pozorně si ho prohlédl. To, co právě řekl, spolu s tím, jak se u toho tvářil, ho nutilo popřemýšlet nad tím, proč vlastně Thomas nemá holku. Že by nakonec preferoval jiné pohlaví? Nechtěl se v tom však pitvat. Byla to jeho věc. Filip byl sto procentní heterosexuál a nic na světě by ho nedonutilo změnit orientaci.

„Tvoji rodiče s tím fakt souhlasí?“ zeptal se jen proto, aby zahnal nepříjemné myšlenky.

„Jasně!“ přitakal Thomas nadšeně, i když ve skutečnosti byla pravda úplně jiná. I když rodiče nemuseli na Thomase nikdy křičet, protože byl vždy vzorný syn, tentokrát se tomu jeho otec neubráníl. Sprostá slova se v Thomasově rodině nikdy nepoužívala, ale v té chvíli jedno *doprdele!* otci vylétlo z úst. Snažil se tento nápad synovi vymluvit, ale ten byl neoblomný a navíc apeloval na jejich city. Po dlouhém přemlouvání se na Thomasovu stranu přidala i matka, což fakticky znamenalo otcovu porážku.

Nakonec se synovu přání podvolili, ale pod podmínkou, že pokud bude Filip dělat problémy, poletí prvním letadlem zpátky do Anglie.

A vyletí z obchodu.

To však Thomas svému příteli nehodlal sdělovat. Jednak ho nechtěl znervózňovat, a hlavně věřil, že dokáže Filipa udržet na uzdě; už jen tím, že mu nedá příležitost provádět nějakou lumpárnu. V duchu si už naplánoval celou dovolenou tak, aby měli oba dva pořád co dělat a nenudili se.

„No, já nevím,“ vykrucoval se Filip. „Nepřijde mi to jako dobřej...“

„Hej!“ vykřikl kdosi za Filipovými zády. „Kdo je to s tebou, File?“

Filip s Thomasem se naráz ohlédli a spatřili celou partu, jak k nim odhodlaně míří. Thomas si je pozorně prohlédl. Uprostřed sebejistě kráčel středně vysoký a jistě i svalnatý mládenec tmavší pleti (zřejmě syn imigrantů z Blízkého východu) s černými krátkými vlasy, drzým výrazem ve tváři, a divokýma, vyzývavýma očima. Thomas si ho po krátké úvaze označil za vůdce.

Po jeho pravé straně kráčel nevýrazný hubený běloch se zrzavými vlasy a nepřítomným, vysmátým pohledem. Z levé strany objímala vůdce mladá a snad i pohledná dívka, nebýt toho, že měla úplně vyholenou hlavu, piercing ve rtu a nose (a kdoví kolik po těle), a ošklivě se šklebila.

Zbytek party byl obvyklý mix londýnské ulice po setmění. Běloši, Asiaté, Arabové. Kluci a holky bez domova, nebo s domovem plným problémů.

„Teď buď zticha a neplet' se do toho,“ varoval ho tiše Filip. Thomas mlčky přikývl. Po vysokém čele mu stekla kapka potu, první příznak nervozity v krizové situaci.

„Kdo je to?“ zeptal se vůdce a útočně namířil prst na Thomase, snažícího se být co nejmenší. „Nějakej tvůj postiženej kámoš nebo ujetej týpek, co ti platí za to, že mu ho za rohem přebľafneš?“

Zřejmě narážel na to, jak Thomas vypadá. Obloustlý, s řídnoucími vlasy a navlečený do naprosto nevkusného oblečení. Dřív tak přitom nevypadal ani zdaleka. Byl hubený, jeho černé vlasy byly nádherně hebké, silné a lesklé. Jeho matka je ráda myla a česala a on na ně byl pyšný. Problémy na škole však znamenaly konec jeho nadějí, že bude tak krásný i v dospělosti.

Se stresem a strachem chodit do školy bojoval požíváním velkého množství sladkostí. Začal vysedávat čím dál častěji u počítače, čímž si nejen ničil záda a oči, ale přispíval tak ke své rostoucí váze. S těmito zdravotními problémy přišlo i následné vypadávání vlasů, které nevyřešily ani šampony, ani speciální rostlinné masti. Navíc špatně viděl, a jeho světle modré oči byly díky neustálému zírání do monitoru vodnaté, zarudlé a opuchlé (mnohdy také i díky častým alergiím). Brýle nosil do osmnácti let, pak to vzdal a schoval je. Papírové kapesníky však kvůli celoroční rýmě nosil u sebe neustále.

Po škole zkusil různé diety, aby aspoň zhubnul, ale u žádné nevydržel. Vlasy mu stále vypadávaly, a aby trochu skryl počínající pleš a nevypadal přitom jako hlupák, tak si začal stříhat vlasy nakrátko.

Obvodní komise v rámci povinné vojenské služby měla soudnost a do jeho spisu vtiskla razítko s nápisem neschopen. K velké radosti Thomase, jeho rodičů, a vlastně i celé britské armády.

Pohled do zrcadla byl pro něj dlouho utrpením; nakonec si však na tento smutný stav zvykl.

„Ten je v pohodě, Ahmede,“ klidnil kumpána Filip. „Týpek od nás z práce. Čeká jenom na autobus.“

„To neví,“ zasmála se holohlavá dívka, „jak je to tady v noci nebezpečný? Obzvlášť pro takový hošany jako je on?“

Filip chtěl cosi říct, ale Thomas ho předběhl: „Nebudu vám dělat problémy.“

Vůdce party ho zpražil pohledem, ale pak se rozesmál a spolu s ním i ostatní.

„Ty a dělat problémy?“ zeptal se, jako by nevěřil svým uším. „Chtěl bych vědět, jaký problémy bysme s tebou mohli mít.“

„Jo, debile!“ přidala se jeho dívka.

„Radši si běž domů vyměnit plíny, ty přerostlý děcko!“ zavolal na něj jeden malý Asiat.

Filip se cítil trapně a raději hleděl do země. Thomasovu prosbu v očích tak nemohl vidět. A stejně by s tím nic dělat nemohl, i kdyby chtěl.

„Možná, že bysme mu měli dát přes hubu!“ navrhl mohutný černocho a začal se prodírat přes ostatní. „Aby si takový kecy pro příště rozmyslel!“

Filip se postavil mezi Thomase a agresivního černocho a začal mu domlouvát, aby toho nechal. Ten se však nehodlal jen tak vzdát. V jeho temných očích byl vystrašený Thomas pouhou kořistí. Kořistí, která se nebude bránit, a on si tak bude moci vybit vztek a ještě si získá pochvalné uznání svých přátel.

Thomas se už dával pomalu na ústup, ale zastavil se, když se do černocho pustili i ostatní. Napadlo ho, že možná nejsou zase tak špatní, když ho brání před svým přítelem.

Když však kolem nich pomalu projelo policejní auto a jeho řidič si je pozorně prohlížel, došlo mu, že měl bohužel jen štěstí, které vyprchá, jakmile policisté zmizí za rohem.

Thomas hleděl na černocho, který ho přímo vraždil pohledem, ale jelikož i on už konečně zahlédl policejní auta, přestal sebou cukat a stál na místě. I tak ale na něm bylo poznat, jak je napjatý a připravený okamžitě vyrazit.

Thomasovi připadalo, že je ten člověk pod vlivem drog. A v takovém stavu je schopen udělat z něj krvavý flek na chodníku během několika vteřin.

Jíme a Lízo Chapmanovi, váš syn byl posera, který se neuměl bránit a navíc byl ve špatnou dobu na špatném místě. Věřil někomu, kdo si to...

Filip náhle objal vůdce Ahmeda a cosi mu naléhavě šeptal. Jediné, co Thomas zaslechl, bylo: *mýho šéfa*. I z toho se však dalo snadno odhadnout, o čem se baví. Bohužel.

Ahmed se na Filipa přísně podíval a chvíli nebylo jisté, jestli ho udeří, nebo se bude řídit tím, co mu jeho přítel poradil.

„Jdeme pryč,“ vyzval ostatní a v objetí se svojí dívkou odcházel vstříc blaženému víru nočního života. Filip je automaticky následoval, ale po pár krocích se otočil a vrátil k Thomasovi.

„Příště radši jed' s otcem autem,“ poradil mu. Thomas nepřítomně přikývl a sledoval svého přítele, dokud mu nezmizel z očí.

Za chvíli přijel autobus. Nastoupil do něj a nechal se odvézt na nejbližší zastávku od domu, kde bydlel.

Doma pozdravil rodiče, na jejich dotazy odpovídal jen velmi neurčitě. Zamyšleně odešel do svého pokoje, převlékl se do pyžama a šel spát.

KAPITOLA TŘETÍ

Druhý den ráno si Thomas přispal. Byla sobota a on nemusel do práce. Ještě v posteli si v duchu přehrával události včerejší noci. Bylo to o fous, ale dostal se z toho se zdravou kůží. Jasně, totálně se znemožnil, minimálně sám před sebou (a patrně i před Filipem), ale jelikož Thomasova hrdost prakticky neexistovala, nemusel se s tím vůbec trápit.

Nebo ano?

...pořád mu stojíte za zadkem a utíráte mu každou nudli u nosu, když přiběhne s natrženými kalhotami domů! Takhle z něj chlap nikdy nevyroste! Nechte ho, ať se s problémy vypořádá sám a po svém! No tak, Jime! Tys byl taky takovej, dokud jsi nedal mladému Farnsworthovi pořádnou nakládačku! A od té doby jsi měl od všech pokoj. Na šikanu si našli někoho jinýho. Zbytečně Toma rozmazlujete. Na to jednou doplatí, to si pamatujte!

Dodnes si tu hádku mezi dědečkem a otcem pamatoval. Bylo mu asi osm let. Odpoledne přiběhl s pláčem domů, že mu nějakí kluci (jména si nepamatoval – za ty roky jich bylo hodně) nadávali do špekounů a maminčiných mazánků a pak ho (bylo to v zimě) vyváleli ve sněhu.

Matka ho okamžitě začala konejšit a uklidňovat, otec ho jen zachmuřeně pozoroval, protože vedle něj stál dědeček a čekal, jak jeho syn zareaguje. Jindy by ho možná také objal a vysvětloval mu,

že se nestalo nic hrozného, a že je dobře, že utekl a pověděl to rodičům.

Já už si to s jejich rodiči vyřídím, řekl by možná tehdy. Na to se spolehni, synku!

Jenže tenkrát mlčel. I tak se ale se svým tátou pohádali. Thomas nevěděl, co tu hádku začalo, věděl však, že to byla jeho chyba. Nemohl si však pomoci. Co jiného byste taky čekali od osmiletého klučiny, který byl neustále terčem posměchu? Že neuteče s pláčem domů a nebude žalovat rodičům?

Tehdy z toho samozřejmě neměl rozum, ale díky tomu, že si tuto hádku pamatoval ještě mnoho let poté, nestal se tím, za co ho ostatní považovali už dávno.

Třebaže zbabělcem zůstal dodnes, bonzákem a mamánkem už nebyl.

Znovu se vrátil ke včerejšku. Teď v klidu si mohl jasně vybavit Filipovy reakce. Nebyl zjevně rád, když ho tam spatřil. Tomu se ale nemohl divit. Jeho přátelé pocházejí z jiných poměrů než Thomas. Oni byli lovci, on kořist. Lovec se nepaktuje s kořistí. A už vůbec ne před jinými lovci z vlastní smečky. Tak to v ulicích Londýna funguje.

Nakonec se ho ale zastal, i když kdoví, jestli to nebylo jen kvůli tomu, aby neměl problémy.

Jediné, co vlastně Thomasovi opravdu vadilo, bylo to, že ho ani jednou nenazval přítelem. I kdyby jen proto, aby se neztrapnil. Mohl mlčet. Místo toho ho nazval *týpkem, co je v pohodě* (takhle mluvíme o lidech, které známe, ale jinak jsou nám ukradení) a také *šéfovým synem*.

Když tak nad tím zauvažoval, uvědomil si, že ho Filip vlastně nikdy nenazval přítelem. Ať už v práci nebo během těch pár chvil, kdy na sebe narazili mimo obchod. Filip je Thomasovým přítelem

vlastně jen proto, že si to on sám myslí. I tak je ale Filip nejbližší těžko definovatelnému pojmu, nazvanému *Thomasův přítel*.

Co je však horší? Namlouvat si, že mám jednoho (i když špatného) přítele, nebo vědět, že nemám žádného?

Práce pro psychologa, pomyslel si Thomas. Už dávno se však rozhodl, že k němu nebude chodit. Chce najít cestu životem sám, ne s pomocí člověka, který je placený za to, že vás chytne za ruku a pokusí se vás převést na druhou stranu životní dálnice.

Nechám to být, rozhodl se. *Nějak se to vyvrbí.*

Asi za deset sekund mu zazvonil mobil. Thomas se z postele natáhl k nočnímu stolku, kde byl položený. Podíval se na displej a vědoucně se usmál se. Volal mu Filip. Thomas nemusel být věštec, aby poznal důvod, kvůli kterému volá.

Přijal hovor a dal si mobil k uchu.

„Ahoj, File!“

„Ahoj, Tome,“ ozvalo se na druhém konci. „Ehm, řekl jsem si, že ti brnknu a zeptám se, jestli jsi včera dorazil v pořádku.“

„Jasně, bez problémů,“ odvětil vesele.

„No, ehm, tak to je fajn. Tak... hele, za ten včerejšek se omlouvám. Kluci byli trochu pod párou, ale nemysleli to zle.“

Zajímalo by mě, jestli by se i oni omluvili, napadlo Thomase. *Bude mi muset stačit omluva od Filipa, i když v tom je vlastně nevinně. Tak trochu.*

„To je v pohodě,“ zalhal pohotově Thomas. „Vůbec to neřeším.“

„Aha.“ Z Filipova hlasu se dala vyčíst pochybnost. „No, dobře. Tak já budu...“

„Ta dovolená platí, nebo už nechceš jet?“ nevydržel to napětí Thomas.

Na druhé straně zavládlo ticho.

„Ty pořád chceš, abych jel?“ zeptal se zaraženě Filip. „I po tom včerejšku?“

„Jasně, že chci. Vždyť včera o nic nešlo. Jen malé nedorozumění,“ řekl Thomas tónem, který by doplnil ledabylým mávnutím rukou, kdyby ho ovšem Filip mohl vidět.

„To jo, nedorozumění. Dobře. Jasně, že pojedu. No nic, tak se měj. Uvidíme se v pondělí.“

„Dobře. Ahoj.“

Položil mobil opět na mobilní stolek a spokojeně se natáhl s rukama za hlavou.

Třeba ta dovolená nebude tak ztracená, jak jsem si zprvu myslel.

Po společné snídani s rodiči se vrátil do svého pokoje a zapnul notebook. Projel si emaily, mezi nimiž narazil i na jeden od EDL, English Defense League. Jednalo se o jakousi apolitickou skupinu, jejímž cílem byl boj proti radikálnímu islámu. Spojoval mnoho lidí různých vyznání, názorů, pleti a rasy. Často bývá označována za extremistickou, i když toto označení je značně spekulativní. Snad to bylo proto, že velká část členů pocházela z řad nechvalně známých hooligans, kteří na poklidně probíhajících demonstracích neustále vyvolávali konflikt. Serióznost EDL tím byla podkopávána; bez nich by však těžko mohla být brána vážně.

Smutná ironie. Jak je totiž známo, teprve až násilí vyvolává v lidech pocit, že je něco špatně a začnou se zamýšlet nad problémy, které byly toho násilí příčinou.

Někdo z EDL si zjevně přečetl Thomasův článek pojednávající o bývalé imperiální slávě Velké Británie, její současné pozici ve světové politice, a hlavně o úpadku země v poslední době, v níž uvedl jako jeden z důvodů problém s EU podporovanou a nyní již nekontrolovatelnou imigrací ze zemí třetího světa.

Thomas si dal velký pozor na to, aby článek nevyzněl rasisticky a urážlivě vůči některé menšině či náboženství, protože věděl, jak mnozí lidé na toto citlivé téma přehnaně reagují. Nechtěl však ani, aby si jeho případní čtenáři mysleli, že se bojí psát objektivně a nazývat problémy pravými jmény.

Thomas i jeho rodina se vždy považovali za tiché patrioty; hrdé vlastence, kteří milovali svoji zemi, královnu a vše britské, aniž by do světa vykřikovali své názory, mávali na barikádách anglickou vlajkou a snažili se na svou stranu přilákat davy lidí, omámených jejich výřečnou rétorikou, oslavující slávu impéria.

Thomas se snažil kontaktu s jakýmkoliv kontroverzním uskupením, ať už politickým nebo soukromým, vyhýbat, a nehodlal to měnit ani u EDL. Odepsal jim, že si váží jejich nabídky, ale že musí odmítnout. Dále již tuto záležitost považoval za vyřízenou.

Do oběda stihl napsat jeden článek na svůj blog, pročíst několik krátkých publikací na oblíbených stránkách věnujících se světové politice, a chvíli si přes Facebook psal se sestřenicí Amy o tom, jak se těší, až přijede a co všechno budou dělat.

Zbytek víkendu strávil doma u televize a notebooku. Venku celou dobu pršelo – oblíbené londýnské počasí.

Byly to nudné dny, při nichž také sedával u okna a díval se ven. Přitom přemýšlel nad tím, co by nyní dělal, kdyby jeho život ubíhal jiným směrem. Bud' by měl přítelkyni a třeba s ní ležel v posteli, objímal ji a povídal si s ní, nebo by se s partou coural po venku, vysedával v baru nebo v hospodě. Nebo cokoliv, jenom ne tohle.

Z úvah o tom, co by bylo, kdyby tohle nebylo, ho vyrušilo zaklepání na dveře.

„Ano?“

Dveře se otevřely a v nich stál jeho otec. Thomas mu pokynul, aby šel dál. Jim Chapman za sebou opatrně zavřel dveře, jakoby měl strach, že se můžou rozpadnout. Zastavil se u synovy postele a chvíli před ní jen tak postával, než se posadil.

Thomas svého otce znal již natolik dobře, aby věděl, že s ním přišel něco vyřešit. Něco, co otce uvádí do rozpaků a Thomasovi se to nebude líbit.

Thomas se na křesle otočil k otci a čekal, co mu poví. Přitom si ho pozorně prohlédl.

Středně vysoký, obtloustlý muž, skoro plešatý a těch pár šedých vlasů, co mu zbyly, byly maximálně pro ostudu. I v neděli chodil oblečený do košile, pletené vesty a manšestrových kalhot. Takový ten veselý dobrák, milující svou ženu a syna, v práci výkonný a sebejistý, spravedlivý, ale pokud tak musí být, i přísný. To je Jim Chapman ve věku padesát tři let.

Tohle mě čeká, pomyslel si Thomas. Ne za třicet, ale spíš už za deset let. Bezva!

Jako obvykle nešel otec přímo k věci. Měl tu nepříjemnou vlastnost protahovat nepříjemné rozhovory, většinou proto, že nevěděl jak začít.

„Jak je?“ vydoloval ze sebe klasicky první otázku, která mu přišla na jazyk.

„Nuda,“ pokrčil rameny Thomas. „Jako každou neděli.“

„Ano,“ přikývl otec.

Nastalo trapné ticho. Thomas sledoval otce, který se zase díval na své ruce. Jako by je viděl poprvé v životě.

„Potřeboval jsi něco?“ nevydržel to Thomas.

„Ehm... no... vlastně ano.“

Thomas tázavě pozvedl obočí, neboť se otec stále k ničemu neměl. Proto se rozhodl napomoci.

„Jde o Filipa?“

Jim na svého syna překvapeně pohlédl. Vůbec netušil, že je tak průhledný. Začal s tím svým obvyklým *ehm, no, tedy...* pak to ale vzdal a přikývl.

Thomas si zklamaně povzdychl. Naivně si myslel, že tohle už mají za sebou.

„O co jde tentokrát?“

Otec se dlouze nadechl a stejně tak i vydechl; jako u doktora se stetoskopem přitisknutým na záda.

„Víš já, tedy já s maminkou, si pořád myslíme, že to není dobrý nápad.“

„Ale...“

„Vždyť ho ani pořádně neznáš,“ přerušil Thomase rychle otec. „Co já vím, tak nepochází z příliš slušných poměrů. Spolehnutí je na něj stejně asi tak jako na vzteklého psa. V práci sice funguje dobře, ale nemysli si. Dobře vím o těch jeho brzkých odchodech. To jen kvůli tobě nad tím přizavírám oči. Pokud se to ale provalí, nebudu ho moci krýt, to snad chápeš?“

Thomas mlčky přikývl. Ostatně, na to neměl co říct. Snad jen to, že je za otcovu diskrétnost vděčný. Na druhou stranu kdoví, jestli tím jen nekryje svého syna, který Filipovi věčně poskytuje alibi a na konci směny používá dvě čipové karty.

„Nevím, co proti němu pořád máte!“ ohradil se, přestože si zpočátku umínil řešit tento problém mírně. „Možná to není nejlepší kamarád na světě, ale díky němu mám aspoň jednoho. Jestli chcete, abych se ho vzdal, tak už vážně nevím, co mi na tomhle světě zůstane!“

Otec se tvářil zaraženě. „Máš přece nás!“

„Aha. Jasně.“

Thomas se obrátil k oknu a netečně hleděl ven. Chtěl být sám, ale věděl, že otce nemůže jen tak vyhodit z pokoje. Doufal proto, že to on sám pochopí a odejde.

Dlouhé vteřiny se otec nepohnul. Pak, Thomas to spíše vycítil, než viděl, se zvedl a odcházel ke dveřím. Tam se ještě na chvíli zastavil.

„Vím, že to máš těžké,“ promluvil na záda svého syna. „S maminkou dobře víme, jak se cítíš, a chceme, abys byl šťastný. Jen si myslíme, že Filip není přítel, na kterého by ses měl v nejtěžších chvílích spolehnout.“

Thomas se otočil a otevřel ústa, aby svému otci *poděkoval* za jejich péči, ale ten ho nenechal.